

เจียงจื่อเป่ย์ (酱子贝) เขียน

qMondae แปล

ทงดา (紅茶 Bambino) ภาพ

我喜欢
你男朋友
很久了

ฉันชอบ
แฟน
มานานแล้ว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลังจากที่เคยฝากความประทับใจเอาไว้จากเรื่อง 'How to... เดดออนไลน์ ยังไงให้ปัง' และ 'I Can Do It ใครไม่ไหว ฉันลุยเอง!' กันมาแล้ว คราวนี้คุณเจ็ยจ๊อเบีย ได้ส่ง 'ฉันชอบแฟนนายมานานแล้ว' มาเสิร์ฟความสุขให้กับคุณนักอ่านทุกท่านค่ะ

ซึ่งตัวเอกของเราในครั้งนี้ก็ยังคงข้องเกี่ยวอยู่กับวงการเกมออนไลน์เช่นกัน เขาคืออดีตเด็กฝึกของทีมนีสปอร์ตระดับประเทศ แต่เนื่องจากเหตุผลทางด้านสุขภาพ จึงขอลองตัวออกจากทีมและกลับมามุ่งมั่นกับการเรียนในมหาวิทยาลัยต่อ ถึงอย่างนั้น ก็ยังไม่ได้ละทิ้งการเล่นเกมไปแต่อย่างใด เพราะ 'เหยียนจุ่น' ยังคงโดดดมลงสู่สนามรบ พร้อมกับด้วยเอเนอร์จีที่เปี่ยมล้นอยู่เสมอ และการรบของเขาก็ยิ่งพิเศษขึ้นไปอีก เมื่อได้คนรักของรูมเมตมาร่วมทีม...ความพิเศษของคนคนนี้คืออะไร และมีต้นสายปลายเหตุอย่างไรบ้าง มารับชมเกมเกมนี้ไปด้วยกันในผลงานแปลไทยเล่มล่าสุดของคุณเจ็ยจ๊อเบียเล่มนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* เผยหรรณ

นักศึกษาคณะศิลปกรรม เกิดในครอบครัวศิลปิน นิสัยสุภาพเรียบร้อย เป็นเด็กเรียนดี ขึ้นชื่อทั้งเรื่องผลการเรียนที่โดดเด่นและความหน้าตาดี

* เหยียนจุ่น

รุมเมตในหอพักมหาวิทยาลัยของหลัวชิงซาน และยังเป็นเพื่อนร่วมชั้นในโรงเรียนมัธยมเมืองหม่านของเผยหรรณและหลัวชิงซาน เล่นเกมเก่งมาก หน้าตาดี มีภาพลักษณ์เย็นชาและพุดน้อย

* หลัวชิงซาน

แฟนหนุ่มของเผยหรรณที่คบหากันมาตั้งแต่มัธยมปลาย ปีสองจบจนเข้ามหาวิทยาลัย เคยช่วยเผยหรรณเอาไว้ตอนที่โดนเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมบูลลี่เรื่องรสนิยมทางเพศ

* ชูเนี่ยน

เพื่อนร่วมคณะของหลัวชิงซานซึ่งสนิทสนมกันมาก มักจะเล่นเกมและไปเที่ยวเล่นด้วยกันเสมอ

* หลินสวีฮ่วน

โปรเฟลเยอร์สโมสร TZG เป็นเพื่อนสนิทของเหยียนจุ่นที่เข้ามาเป็นเด็กฝึกของสโมสรไล่เลี่ยกัน และยังคงติดต่อสนิทสนมกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

บทที่ 01

ครั้งแรกที่เผยแพร่ความรู้สึกว่าแฟนหนุ่มของตัวเองแปลกไป คือตอนที่พวกเขา กำลังเล่น PUBG*

แฟนหนุ่มของเขาชื่อหลัวชิงซาน พวกเขาเริ่มคบกันตั้งแต่ ม.ปลาย ปีสอง จนถึงตอนนี้ก็เกือบสามปีแล้ว จากนั้นทั้งคู่ก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่อยู่ต่างคณะ

วันนี้เป็นวันหยุด เผยหรานจึงกลับไปอยู่บ้าน และหลังมือเย็นก็คิดจะ วิดีโอคอลล์กับหลัวชิงซาน แต่สุดท้ายคุยได้ไม่ถึงสองประโยคก็ถูกลากมา เล่นเกม

เพื่อนร่วมคณะของหลัวชิงซานมาเล่นกับพวกเขาด้วย เผยหรานจำไม่ได้ ว่าชื่ออะไร จำได้แค่ผู้ชายคนนั้นตัวไม่สูง ผิวขาวผ่องราวหิมะ และมักจะไป ห้องสมุดกับหลัวชิงซานบ่อยๆ

เผยหรานเล่นเกมแนว MOBA** ยังนับว่าเก่งอยู่บ้าง แต่กับเกมยิงกัน แบบนี้เผยหรานกลับไม่ได้เรื่องเลยสักนิด เมื่อก่อนหลัวชิงซานก็มักจะพาเขา ไปกินไก่*** บ่อยๆ และเพราะว่าคำนึงถึงความสามารถของเขา ทุกครั้งจึงเลือก

* PUBG ย่อมาจาก PlayerUnknown's Battlegrounds หรือเรียกง่าย ๆ ว่าพับจี ถือเป็นเกมแนว Survival ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดเกมหนึ่งในปัจจุบัน รูปแบบของเกมคือผู้เล่นจะต้องเอาตัวรอดให้ได้จนเป็นคนหรือ ทีมสุดท้ายจากทั้งหมด 100 คน บนแผนที่ใหญ่ๆ ที่จะถูกบีบพื้นที่เล่นเข้ามาเรื่อยๆ

** เกม MOBA (Multiplayer Online Battle Arena) หรือเกมประเภทวางแผนเรียลไทม์

*** กินไก่ มาจากข้อความในเกม PUBG ที่เมื่อชนะแล้วระบบจะขึ้นข้อความว่า 'ชนะ! เย็นนี้กินไก่!' หรือ 'Winner Winner Chicken Dinner!'

กระโดดร่ม* ลงโซนป่า** ที่มักจะมีคนน้อยตลอด

ทันทีที่เกมตานั้นเริ่มขึ้น เพื่อนร่วมทีมหมายเลฆสามก็มารักตำแหน่งบนแผนที่ระหว่างอยู่บนเครื่องบิน

"โดดลงฐานทัพอากาศ*** กันมัย ขอแบบเร้าใจๆ สักรอบ" คำพูดนี้เป็นเสียงของเพื่อนหลังชิงซาน เสียงเขานุ่มมากทั้งยังติดขึ้นจมูกนิดๆ เวลาได้ยินแล้วทำให้รู้สึกว่ามันน่าเห็นใจ

หลังชิงซานตอบตกลง

เผยหรานหนึ่งเงียบไม่พูดสักคำ เกมของพวกเขาตอนนี้คือโหมดทีมสี่คน**** ยังมีอีกคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จัก ซึ่งน่าจะเป็นเพื่อนของหลังชิงซานอีกคน คนคนนั้นก็เหมือนเขา นั่นคือตั้งแต่เกมเริ่มมาก็ไม่พูดไม่จาอะไรเลย

หลังชิงซานกับเพื่อนร่วมคณะของเขาจัดการคิลล์***** คนในบ้านหลังหนึ่งเสร็จก็เหมือนจะเพิ่งนึกได้ว่ายังมีคนอื่นอยู่ในทีมด้วย

หลังชิงซานเอ่ย "เผยหราน ซ่อนดีๆ ละ"

เผยหรานถือปืนพกกระบอกหนึ่งยื่นโง้งๆ อยู่ที่มีมดักมดในห่องนานแล้ว "อืม"

หลังชิงซานพูดต่อว่า "ซูเนี่ยน มาๆ ห้องนี้มีคน"

"มาแล้วจ้าพี่"

"ฉันจะบุกเข้าไปก่อน นายตามหลังฉันนะ"

"ได้ พี่อย่าตายก่อนแล้วกัน"

ที่แท้คนคนนี้ก็ชื่อซูเนี่ยน

ขณะที่เผยหรานยื่นฟังเสียงปืน จู่ๆ ก็รู้สึกเบื่อขึ้นมานิดๆ เขาสายแล้ว

* กระโดดร่ม เป็นช่วงเริ่มต้นของเกม ผู้เล่นจะอยู่บนเครื่องบินลำเดียวกันและจะต้องกระโดดร่มลงไปกำจัดศัตรูทีมอื่น

** โซนป่า หรือนอกเมือง คือโซนที่อยู่รอบนอกเมืองใหญ่ๆ ในแผนที่ มักมีไอเทมให้เก็บน้อยกว่าเมืองใหญ่ๆ จึงค่อนข้างปลอดภัยเพราะมีคนมาเก็บไอเทมในป่าน้อย

*** ฐานทัพอากาศ อยู่บนเกาะ Sosnovka ทางใต้ของแผนที่ ERANGEL

**** ทีมสี่คน เป็นหมวดหนึ่งในเกมบัพจี ซึ่งในเกมจะมีอยู่สามโหมด คือโหมดเดี่ยว (Solo) โหมดทีมคู่ (Duo) และโหมดทีมสี่คน (Squad)

***** คิลล์ หมายถึงฆ่า ต้องใจมืดศัตรูจนตายถึงจะนับว่าได้แต้มคิลล์

ไปมา มุมกล้องในเกมก็หันไปเห็นเพื่อนร่วมทีมหมายเลขสี่ที่อยู่ติดตรงข้ามพอดี
เขาเห็นเพื่อนร่วมทีมคนนี้อายเดี่ยวต่อสู้อยู่คนเดียว คนคนเดียวจัดการ
ทั้งทีมเรียบวู ระหว่างนั้นก็ถูกยิงได้กลับมาจนเลือดลดเป็นสีแดง และเมื่อ
การปะทะจบลงก็ยื่นกตื้อยาอายุวัฒนะหน้าตาง่ายๆ

มองจากมุมนี้ พวกเขาสองคนเหมือนกำลังสบตากันอย่างจ้องและ

"ตายหมดแล้ว" หลัวชิงซานกล่าว "ที่รัก ออกมาได้แล้วละ"

พวกเขาไม่ได้คิดจะหลบซ่อนความสัมพันธ์ คนรอบตัวพวกเขาจึงรับรู้
เรื่องนี้กันแทบทั้งนั้น หลัวชิงซานใช้คำว่า 'ที่รัก' เรียกเขามาตั้งแต่มัธยมปลาย
จนถึงตอนนี้

เผยهرانตั้งสติกลับมา ไม่ได้เปิดไมค์ตอบเขา เพียงกุมปืนพกเล็กๆ
กระโดดลงจากหน้าต่าง

เขาไปถึงตอนที่ซู่เนี่ยนกำลังลูต* กล้อง** เผยهرانยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน
เขาเล่นไม่เก่งจึงไม่อยากไปแย่งทรัพยากรกับเพื่อนร่วมทีม

"พี่..." ซู่เนี่ยนถามขึ้น "พี่เก็บปืน M4*** ไปแล้วหรือ"

หลัวชิงซานหัวเราะ "ถูกจับได้ซะแล้วหรือ"

"ยกให้ฉันเถอะ วันนี้ฉันมือไม่ถนัดเลย ไม่อยากใช้ปืน AKM****"

"เอาสิ" หลัวชิงซานกล่าว "ฉันจะยกปืนนี้ให้นาย ตอนเย็นๆ ก็เอาข้าวมา
ประเคนให้ฉันด้วย"

"เป็นจ้ออีกละ..." คำพูดคือคำบ่น แต่ในน้ำเสียงกลับแฝงรอยยิ้ม "ก็ได้
เอาไปให้ก็เอาไปให้"

เผยهرانขมวดคิ้วเล็กๆ เพราะเมื่อเปิดกล้องดู ในนั้นก็ไม่มีเหลือปืนเลย
สักกระบอกเดียว

* ลูต (Loot) คือการเก็บของโดยชิงมาจากผู้เล่นคนอื่น

** กล้อง ในเกม PUBG ผู้ที่ถูกคิลล์แล้ว ศพของตัวละครในเกมจะกลายเป็นกล้องซึ่งมีไอเทมของผู้ที่ถูกคิลล์
ให้เก็บ

*** M4 หรือปืนไรเฟิลอัตโนมัติ M416 สามารถยิงได้ในทุกระยะ มีอัตราการลั่นกระสุนค่อนข้างเร็ว

**** AKM หรือปืนไรเฟิลอัตโนมัติ AKM สามารถสร้างแคมเปญได้สูงแต่ก็มีแรงถีบปืนสูงมากเช่นกัน ทำให้
คุมปืนยาก จึงเหมาะกับการยิงในระยะประชิดตัวและระยะกลาง

จู่ๆ เขาก็รู้สึกร้อนใจขึ้นมาเล็กน้อย เลยหันหลังไปฟาร์ม* ไอเทมที่อื่นแทนใครจะไปคิดว่าเพิ่งค้นได้ไม่ถึงสองห้องก็ถูกศัตรูที่ซุ่มอยู่ในตึกตรงข้ามยิงกระสุนใส่หนึ่งนัด ตัวละครของเขาล้มลงพื้นทันที

อีกฝ่ายยิงใส่เขาอีกสองนัดอย่างไม่ปราณีเลยแม้แต่หน่วย เลือดเขาลดเหลือเพียงครึ่งหลอดในทันใด เผยهرانรีบคลานไปมูมอับข้างๆ ทันที

ขณะเดียวกันเสียงร้องกรีดจากไม้ค้ำก็ดังขึ้น "อ้ากกก... พี่ มีคนอยู่ในบ้านหลังนี้!"

ทันใดนั้นระบบก็ขึ้นประกาศว่าซู่เนียนถูกน็อกดาว**

"ปิดโธ่ มันซ่อนอยู่ข้างหลังฉัน มันหลบอยู่หลังกล่องไม้กล้ำมาซ้ำฉันที่รีบมาเร็ว!" ซู่เนียนโมโหจนเสียงดังกว่าปกติเล็กน้อย

แล้วเผยهرانก็เลิกดิ้นรนหาทางรอด ศัตรูอยู่ใกล้เขาเกินไป อีกไม่นานเขาก็คงโดนอีกฝ่ายตามมาซ้ำเพื่อเอาแต้มคิลล์

พอดีเลย ตอนนี้นี้เขาชักไม่มีอารมณ์จะเล่นเกมแล้ว

เสียงปืนดังลั่นหนึ่งครั้ง จู่ๆ มุมขวาบนของหน้าจอก็มีแจ้งเตือนบรรทัดหนึ่งแดงขึ้นมา...

[111GOD ฆ่า zhiyefudi โดยการยิงหัวด้วยปืนสไนเปอร์ Kar98k***]

ศัตรูที่กำลังวิ่งมาหาเขาถูกเบอร์รี่ที่อยู่บนหอคอยยิงตายในนัดเดียว

เผยهرانชะงัก อดไม่ได้ที่จะเปิดแผนที่ดู เบอร์รี่อยู่ไกลจากเขามากสามารถใช้สไนเปอร์เฮดชอต**** ศัตรูที่กำลังวิ่งในระยะห่างขนาดนี้ได้ก็รู้เลยว่าเบอร์รี่คนนี้...หากไม่ใช่เทพก็คงใช้โปร*****

* ฟาร์ม คือการเก็บของต่างๆ ในเกมตามพื้นที่

** น็อกดาวโน้ หรือเรียกอีกอย่างว่าล้ม เกิดขึ้นเมื่อตัวละครถูกยิงจนเลือดลดลงน้อยกว่าครึ่ง ตัวละครจะเข้าร่วมการต่อสู้ต่อไปไม่ได้และเลือดจะค่อยๆ ลดลงไปช้าๆ แต่ก็ยังสามารถคลานเคลื่อนไหวได้ครู่หนึ่ง

*** ปืนสไนเปอร์ Kar98k เป็นปืนที่นิยมใช้ในเกม ไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เสริมเยอะ แต่จำนวนกระสุนน้อยและแดเมจขึ้นอยู่กับการยิง

**** เฮดชอต หมายถึงยิงหัว เป็นการยิงโดนจุดสำคัญที่ทำให้แดเมจสูงสุดหรือตายได้ในนัดเดียว

***** ใช้โปร หมายถึงการใช้โปรแกรมโกงในการเล่นเกม

แต่คนคนนี้จะใช้โปรหรือเป็นเทพจริง ๆ ล้วนไม่สำคัญ
 เผยหรานเลื่อนสายตาลงมองไปที่ไอคอนของหลัวซิงชาน ตำแหน่งที่
 หลัวซิงชานอยู่ประหลาดมาก อยู่ตรงกลางระหว่างเขากับชูเนี่ยนพอดี้
 หลัวซิงชานลั่นเลเพียงครึ่งวินาที "ที่รัก รอก่อนนะ ฉันไปหาชูเนี่ยนก่อน
 กลัวคนจะไปซ้ำเขา"

[111GOD หน้า luwenz6 โดยการยิงหัวด้วยปืนสไนเปอร์ Kar98k]

หลัวซิงชานเพิ่งพูดจบ ศัตรูที่อยู่ใกล้ๆ ชูเนี่ยนก็ถูกเบอร์รี่ยิงเฮดชอต
 เช่นกัน

เผยหรานมองแผนที่อีกครั้ง หลัวซิงชานยังไม่หยุดวิ่ง เขาวิ่งไปหาชูเนี่ยน
 โดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับ

ชูเนี่ยนถูกน็อกดาว์น ศัตรูยังไม่ทันเข้ามาซำก็ถูกเบอร์รี่สีกิลล์ ตอน
 หลัวซิงชานไปถึง* อีกฝ่ายยังเหลือเลือดกว่าครึ่งหลอด

อีกด้านหนึ่งหลอดเลือดของเผยหรานค่อยๆ ร่อยหรอจนจะหมดหลอด
 เช่นเดียวกันกับความอดทนของเขาในตอนนี้

หลัวซิงชานดึงชูเนี่ยนขึ้นมา แล้วเหลือบมองหลอดเลือดของเผยหราน
 "บัดซบ"

เมื่อเห็นว่าจะไม่ทันแล้ว เขาก็พุ่งไปยังรถที่อยู่ด้านนอกรั้ว ขึ้นไปนั่ง
 และขับได้ครู่หนึ่งก็อดสบตาคำหยาบออกมาไม่ได้

รถถูกใครบางคนระเบิดยางไปแล้วสองล้อ ขับไปไหนไม่ได้เลย
 "ที่รักรอก่อนนะ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้" หลัวซิงชานลงจากรถ เก็บปืนแล้ว
 วิ่งไปยังบ้านที่เผยหรานอยู่

เผยหรานเอ่ย "ช่างเถอะ..."

เขาพูดยังไม่ทันจบคำดี ในหูฟังก็มีเสียงมอเตอร์ไซด์ดังมาแต่ไกลและ

* ดิ่ง เป็นคำศัพท์ในเกม หมายถึงการช่วยดึงเพื่อชุบชีวิตเพื่อนในทีมที่ล้มลงก่อนที่จะเลือดจะลดจนหมด เพื่อให้
 เพื่อนร่วมทีมกลับมาเล่นต่อได้

กำลังขับใกล้เข้ามา

เผยหวานตะลึงงัน ย้ายมุกกลิ้งหันไปเห็นเบอร์สี่กระโดดลงมาจากรถ ทั้งที่ยังไม่จอดสนิทพอดี พร้อมกับที่เลือดของตัวเองลดเหลือครึ่งหลอดในทันที

เบอร์สี่กระโดดข้ามหน้าต่างเข้ามาแล้วย่อตัวลงด้านหน้าเขาทันใด ดึงเขาขึ้นมาได้ในวินาทีสุดท้ายก่อนที่เลือดจะหมดหลอด

เผยหวานกะพริบตา 'ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเพ็ง 'รอดพ้นจากความตาย' หรือเปล่า เขาคิดว่าหัวใจตนเองเต้นเร็วขึ้นมาหนึ่งถึงสองวินาที

หลังจากตัวละครในเกมลุกขึ้นมาได้ เขาก็ยังคงมีนั่งอยู่เล็กน้อย เบอร์สี่ ทั้งสิ่งหนึ่งลงพื้น จากนั้นก็หันหลังวิ่งออกจากห้องไป

เผยหวานเก็บชุดปฐมพยาบาลขึ้นมา "...ขอบคุณ"

เบอร์สี่ชะงักเท่า แล้วจู่ๆ ก็กลับมาอีกครั้ง

เผยหวานนึกว่าเขาเปลี่ยนใจเลยรีบยกดยกลูกการใช้ชุดปฐมพยาบาล แต่กลับได้ยินเสียงดู้ดังขึ้นแทน...บนพื้นมีปืนไรเฟิลอัตโนมัติ M416 เพิ่มขึ้นมาหนึ่งกระบอก

เผยหวานเหลือบเห็นบนหลังตัวละครของเขาเหลือแค่ปืนในเปอร์ Kar98k กระบอกนั้นก็รีบเอ่ย "ไม่ต้องหรอก ฉันเล่นไม่เก่ง"

เบอร์สี่ข้ามหน้าต่างจากไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เผยหวานรู้สึกว่เพื่อนร่วมทีมคนนี้ดูแปลกคนนิดๆ สุดท้ายก็มีแต่ต้องเก็บปืนกระบอกนั้นไว้ "ขอบคุณ"

ผ่านไปหลายวินาที ในตอนที่เผยหวานนึกว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้เปิดไม้ค ไอคอนไม้คเล็กๆ ข้างไอคอนเลขสี่ก็กะพริบขึ้นมาในฉบับล้น

"ไม่เป็นไร"

เขาพูดเร็วจีด้วยโทนเสียงหนักแน่น

เผยหวานเลิกคิ้ว เขาคิดว่าเสียงนี้ฟังคุ้นหูชอบกล

"โคตรเจ๋งอะเสียว* จูน" หลัวชิงซานผ่นลมหายใจโล่งอก "จดไว้ในสมอง แล้วๆ ครึ่งหน้าฉันกับที่รักจะเลี้ยงข้าวนายนะ"

* เสียว มักใช้เรียกคนอายุน้อยกว่าหรือคนที่สนิทสนม

จังหวะนั้นเผยแพร่นกก็บินออก เลี้ยวจุ่น เหยียนจุ่น เขาคือรูมเมตของ หลัวชิงชาน

มหาวิทยาลัยของพวกเขาแบ่งเป็นสองวิทยาเขต เผยแพร่นกกับหลัวชิงชาน นั้นคนหนึ่งอยู่เขตหนึ่ง ส่วนอีกคนอยู่อีกเขตหนึ่ง ด้วยความที่อยู่ห่างกัน เผยแพร่นกจึงไม่ค่อยได้ไปหอพักของหลัวชิงชานสักเท่าไร นับแบบจริงจัง เขาเคยเจอเหยียนจุ่นแค่สองครั้งเท่านั้น ครั้งแรกนั้นเหยียนจุ่นกำลังเล่น คอมพิวเตอร์อยู่ เขาจำได้แค่อีกฝ่ายเผลอหัวเราะมาก มือที่กุมเมาส์อยู่ก็ดู แข็งแรงสุดๆ

อีกครั้งหนึ่งคือที่ระเบียงของหอพัก เหยียนจุ่นยืนฟังผนังสูบบุหรี่ เมื่อ หางตาเหลือบมองมาเห็นเขาก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบหันหลังให้เขาแล้ว ก้มหน้าดับบุหรี่ในมือทันที

ภาพจำที่เผยแพร่นกมีต่อเหยียนจุ่นคือเป็นคนค่อนข้างเย็นชา ไม่ชอบพูด และยังหน้าตาดีมาก

แน่นอน ภาพจำพวกนี้นอกจากอย่างสุดท้ายที่ว่าไปด้านบนแล้ว อย่างอื่น ก็ไม่สามารถบ่งบอกอะไรได้อีก ยกตัวอย่างเช่นซูเจี้ยน ก่อนหน้านี้นึกคิดว่า ซูเจี้ยนเป็นคนชอบเก็บตัวและไม่ชอบพูดเช่นกัน ตอนนี้นึกได้ว่ารู้ทีหลังว่า บางทีคนอื่นอาจจะแค่ไม่ชอบพูดกับตนเท่านั้น

"ที่รัก ทำไมไม่มีปืนอยู่กระบอกเดียวเองล่ะ" หลัวชิงชานวิ่งมาตรงหน้าเขา รีบโยนปืนของตัวเองลงพื้น "มา เก็บ AKM ของฉันไปสิ"

เมื่อนึกถึงที่มาของปืนกระบอกนี้ เผยแพร่นกจึงบอกว่า "ไม่ต้องหรอก ฉันจะใช้ M4 ของเหยียนจุ่น"

ปัง!

มอเตอร์ไซค์ของเหยียนจุ่นเพิ่งขับออกไปได้ไม่กี่สิบเมตร ผู้ขับขี่ก็สูญเสีย การควบคุม น้ำารถชนเข้ากับต้นไม้อย่างจัง

บทที่ 02

"เหียนจุ่น ทำไมไม่เลิคนายหายไปครั้งนึงเลยล่ะ" หลัวชิงซานมองมุมซ้ายล่างก่อนถาม

เหียนจุ่นตอบว่า "ชนต้นไม้"

หลัวชิงซานหัวเราะ "มือโปรอย่างนายก็ชนต้นไม้กับเขาด้วยเหมือนกัน เหยื่อ...ว่าแต่ที่รักไปรู้จักชื่อเสียจุ่นมาจากไหนเนี่ย"

เผยหวานรีโหลดกระสุนให้ปืนไรเฟิลอัตโนมัติ M416 "เคยได้ยินนายเรียก"

หลัวชิงซานเปิดช่องเก็บของ "จั่นก็ได้ ปืน AKM ไม่ค่อยนึ่ง นายอาจจะใช้ไม่ถนัด มา เก็บด้ามจับปืนบนพื้นไปแต่งปืนสิ"

"ไม่ต้องหรอก" เผยหวานเลียนแบบท่าทางเมื่อครู๋ของเหียนจุ่นกระโดดข้ามหน้าต่างออกจากบ้านไป "ปืนที่เหียนจุ่นให้มาแต่งไว้เต็มแล้ว"

เหียนจุ่นจอดรดไไว้ได้ต้นไม้สักต้นหนึ่ง ขณะที่หยิบน้ำแร่ข้างกายขึ้นมาเปิดฝาดื่มหนึ่งอีก

วง* บิบเข้ามาอย่างไม่เป็นมิตรต่อกันเลยแม้แต่น้อย หลัวชิงซานเปิดดูแผนที่ก็พบว่าพวกเขาต้องข้ามไปกว่าครึ่งแผนที่ถึงจะเข้าเซฟโซนได้

ที่นาโมโหที่สุดคือแม้แต่รถคันอื่นตามถนนก็ถูกระเบิดยางไปหมดแล้ว

* วงในเกม PUBG มีเพื่อให้ผู้เล่นไม่กระจัดกระจายกันมากเกินไปและเพื่อบิบให้ผู้เล่นมาอยู่รวมกัน หลังจากเริ่มเกม 120 วินาที ในเกมก็จะเริ่มมีโซนสีฟ้าขึ้นมา หากผู้เล่นอยู่นอกวงเล็ดยังคงอยู่ ลดลงจึงต้องรีบเข้าไปอยู่ในเซฟโซน และวงจะบิบให้เซฟโซนนี้เล็กลงเรื่อยๆ

ไม่ใช่แค่คันที่เขาเพิ่งเจอเมื่อกี้

"เวร ใครมันไร้ศีลธรรมถึงกับระเบิดล้อรถหมดแบบนี้วะ?!" หลัวชิงซานวิ่งหนีงูไปก้นด่าไป "ทีมนี้อื่นในฐานะทัพอากาศถูกพวกเรายิงหมดแล้วไม่ใช่หรอ หรือว่ามีหมาป่าเดียวดาย* หลุดไปได้?"

"ปกติตอนพี่วิ่งหนีงูก็ชอบระเบิดล้อรถข้างถนนหมดเหมือนกันไม่ใช่หรอ" ชูเนี่ยนกล่าว

หลัวชิงซานหัวเราะ พูดว่า "แม่ง" หนึ่งที ก่อนจะพบว่าไอคอนเบอร์สองยังหยุดอยู่ในฐานทัพอากาศ "ที่รัก ทำอะไรอยู่ ยังไม่รับหนีนี้อีก"

เมื่อรออยู่นานอีกฝ่ายก็ยังไม่ตอบ หลัวชิงซานจึงเหลือบมองหลอดเลือดของเขา "ชูเนี่ยนเข้าวังไปก่อนเลย เขาน่าจะหลุด ฉันจะกลับไปช่วยเขา ก่อนเจอรถตามถนนแล้วนายค่อยขับมารับพวกเรา..."

เผยหวานวางสายพอดี "ไม่ต้อง ฉันกลับมาแล้ว นายหนีไปก่อนเถอะ"

หลัวชิงซานจึงถามว่า "มียาหรือเปล่า"

"มี" เผยหวานกดให้ชุดปฐมพยาบาล

หลัวชิงซานได้ยินเช่นนั้นถึงค่อยวางใจ เขากดดูแผนที่อีกครั้ง "เหียนจุ่น นายเจอรถสี่ล้อตามทางบ้างมั๊ย"

"ไม่"

"งั้นอย่างน้อยก็มารับไปสักคนสิ หนีเข้าวังไปคนเดียวมันใช่เรื่องมั๊ยเนี่ย"

"มาแล้ว" มอเตอร์ไซด์ของเหียนจุ่นหักเลี้ยวทันที

ชูเนี่ยนอยู่ใกล้เขาที่สุด ตอนที่มอเตอร์ไซด์ขับเข้ามาใกล้ ชูเนี่ยนตั้งใจหยุดฝีเท้าเตรียมจะขึ้นรถ แต่กลับพบว่ามอเตอร์ไซด์ไม่ได้ลดความเร็วลงเลย แม้แต่เลี้ยววินาที มันวิ่งตรงดิ่งผ่านไปทันที

เผยหวานมองรถมอเตอร์ไซด์ของเหียนจุ่นบินออกมาจากยอดเขา ตอนเบรกรถยังดิฟต์สะบัดท้ายอย่างสวยงามอีกด้วย

"ขึ้นมา"

เผยหวานรีบขึ้นไปนั่ง "ขอบคุณ"

* หมาป่าเดียวดาย หมายถึงผู้เล่นที่เหลือรอดอยู่เพียงคนเดียวของทีม

นี่เป็นคำว่า 'ขอบคุณ' ครั้งที่สามแล้วที่เขาบอกกับเหียนจุ่น
เหียนจุ่นขมอมเตอร์ไชด์ทั้งเร็วทั้งนิ่ง เผยهرانเมื่อไม่มีอะไรทำก็สลับ
การมองไปเป็นมุ่มมองบุคคลที่หนึ่ง ดูแล้วก็เข้าใจซะย่อย

จากนั้นเผยهرانก็เข้าเซฟโซนไปพร้อมเหียนจุ่นอย่างปลอดภัย พวกเขา
ยังไม่เจอฐานที่มั่นดีๆ ทางฝั่งหลังชิงชานก็เจอเหตุการณ์เล็กน้อย

เขากับซุเนี่ยนจะวิ่งเข้าวงตรงหน้าได้อยู่แล้ว แต่สุดท้ายก็ถูกทีมที่ซุ่มดักอยู่
ขอบวงเก็บคิลล์ไปจนได้ ผู้รอดชีวิตในทีมตอนนี้จึงมีแค่เผยهرانกับเหียนจุ่น

"กะแล้วเชียว..." หลังชิงชานสาธยายอารมณ์หงุดหงิด "รู้ๆ ไม่น่าเข้า
วงตรงนั้นเลย... นายสองคนไปซ่อนเถอะ หาทางเอาตัวรอดไปก่อน ฉันทขอไป
สู้บนหรี่แป๊บ"

ซุเนี่ยนพูดขึ้นว่า "หยุดสู้เลย เดี๋ยวฉันไปหาที่เจอแต่กลืนบุนหรี่ฟุ้ง
ทั่วห้องอีก"

"ห้องพวกเราเปิดหน้าต่างอยู่น้า"

"ก็ همینอยู่ดีอะ"

"นายนี่มันลูกคุณหนูจริงๆ จะมาก็โง่งเนี่ย ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว"

"สักสองทุ่มครึ่งมั้ง จริงสิพี่ ดูวีแชตเร็ว นี่เพิ่งไปเจอคลิปตลกๆ มา
แชร์ไปให้พี่ละ"

เผยهرانปล่อยตัวละครในเกมให้หมอบอยู่ในบ้าน แล้วสลับหน้าจอ
ออกไปเบาเสียงคอมฯ ลง

เมื่อสลับกลับมา เขากลับถูกใครคนหนึ่งยิงหัว ตัวละครล้มลงไปกองกับ
พื้นในฉับพลัน

"รอก่อนนะ" เหียนจุ่นเปิดไมค์

ว่าแล้วก็แปลก หลังชิงชานกับซุเนี่ยนยังคงเปิดไมค์คุยกันอยู่ เสียงของ
เหียนจุ่นนั้นแทบจะถูกเสียงของพวกเขากลบมิด แต่เผยهرانกลับได้ยิน
ชัดเจนเต็มสองหู

เผยهرانเล่นไม่เก่งนักแต่ก็ไม่ใช่มือใหม่ ไม่นานก็เจอศัตรูที่สองปืน
สไนเปอร์ยิงเขา "อย่ามาเลย พวกเขามีอย่างน้อยสองคน กำลังเล็งฉันอยู่"

"เข้าไปหลบมุม" เหยียนจุ่นพูดขึ้นอีกครั้ง "รอฉัน"

น่าเสียดายมุมที่เผยแพร่านอยู่ไม่ค่อยดีนัก แล้วพอตัวละครนี้ออกดาวโรจะเคลื่อนย้ายไปไหนก็ซ้ำๆ เขาอยากหลบแต่ศัตรูกลับไม่ให้โอกาสเขาเลย คนที่ซุ่มสองสไนเปอร์อยู่ยิงเขาซ้ำหลายนัดจนตายทันที

เผยแพร่านกดขมการแข่ง

เหยียนจุ่นมาเข้าไปก๊าวเดียว ตอนนี้นำกล้องยืนอยู่หน้ากล้องของเขา

"ตำแหน่งนี้คนฝั่งตรงข้ามยิงมาได้" เผยหรานเตือนอีกฝ่าย "กล้องของฉันไม่มีอะไรให้เก็บหรอก แม้แต่ยาก็ยังไม่มี"

เหยียนจุ่นอ้อมรับคำ แต่ตัวละครในเกมกลับทำท่าเก็บของในกล้อง

เผยแพร่านเอนพิงเบาะ เขาไม่ค่อยคุ้นชินกับเกมนี้สัก มองไม่ออกว่าเหยียนจุ่นเอาของสำหรับแต่งไอเทมหรือปืนอะไรไปจากเขาบ้าง

"ซูเนี่ยน ฉันโอนค่าข่าวไปให้แล้ว กดรับด้วย..." หัวชิงซานยังพูดไม่ทันจบคำก็หัวเราะออกมาสั้นๆ "เดี๋ยวๆ เหยียนจุ่น นายเก็บชุดที่รักของฉันไปทำไม เปื้อนชุดแพงๆ อายากกลับไปลองรสชาติของชุดเริ่มต้นอีกรอบเหอ"

เผยแพร่านเลิกคิ้ว แล้วก็เห็นชุดบนตัวละครของเหยียนจุ่นกลายเป็นเสื้อยืดสีขาวแล้วจริงๆ

เหยียนจุ่นย้ายตำแหน่ง คำพูดกระซิบรวบรัด "กดผิด"

เผยแพร่านอารมณ์ไม่ดี ตอนแรกยังคิดจะกดปิดเกม แต่สายตาเขาหยุดอยู่ที่เหยียนจุ่นครึ่งค่อนวันแล้วก็ยังไม่กดปุ่มออกจากเกมเสียที สุดท้ายจึงหักใจดูต่อไปเสียเลย

เขานึกว่าเหยียนจุ่นจะหนี เพราะอย่างไรในทีมก็เหลือแค่เขาคนเดียว แต่เหยียนจุ่นกลับไม่ได้ทำเช่นนั้น เขาย้ายห้องแล้วเริ่มส่องกล้องซุ่มยิงฝั่งตรงข้าม

กระทั่งเหยียนจุ่นล้มศัตรูได้ในนัดที่สี่ ศัตรูถึงตัดสินใจถอดทัพไปวางแผนใหม่ได้ในที่สุด แต่คนที่เพิ่งกระโดดลงมาจากอาคารก็ถูกเหยียนจุ่นเปลี่ยนปืนแล้วสาดกระสุนใส่จนตาย

แม้แต่นับ* อย่างเผยแพร่านก็ยังมองออกว่าเหยียนจุ่นเก่งมากจริงๆ

* นับ (NOOB) หมายถึงคนที่ขาดประสบการณ์ ไม่มีฝีมือในการเล่น

ถ้าไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายอยู่ห้องเดียวกับหลัวชิงชาน เขาก็คงสงสัยว่าคนนี้เป็นโปรเพลเยอร์ไปแล้ว

แต่เก่งก็ส่วนเก่ง ศัตรูยังมีเพื่อนร่วมทีมอีก ถึงล้มก็ตั้งขึ้นมาได้ อยากจะทำให้พวกเขาตรอบบจริงๆ ก็ยากมากๆ

"ช่างเถอะเสียวุ่น เข้าวงไปก่อนเถอะ เสียเวลากับพวกเขาไปก็ไม่ใช่เรื่องดีหรอก วงรอบนี้นายจะกินไก่ไหวเหรอ" หลัวชิงชานออกไอดีเดียวให้เขา "นายเข้าวงไปหาฐานที่มั่นดีๆ ตอนนั้นก็เหลือไม่กี่สิบคนแล้ว"

หลัวชิงชานเพิ่งพูดจบ เหียนจุ่นก็เอียงตัวไปทางขวาแล้วอัดกระสุนใส่ฝั่งตรงข้ามไปอีกนัด

"ไม่เข้า" เหียนจุ่นกล่าว "ตายมันให้หมดตรงนี้นี่แหละ"

ผ่านไปไม่กี่นาที คิลล์ฟีด* มุมขวามุมก็มีแจ้งเตือนคนถูกคัดออกจากเซฟโซนดังขึ้นมาสامบรทัด

ทีมตรงข้ามทั้งสามคนถูกเหียนจุ่นยิงให้เลือดหมดตายทั้งอย่างนั้น

"เจ๋งโคตร" ชูเนียนตื่นเต้นไม่น้อย "เหียนจุ่นรีบเข้าเร็ว ยังมียาหรือเปล่า"

เหียนจุ่นยืนนิ่งไม่ขยับและไม่ตอบเขาเช่นกัน กระทั่งสิบวินาทีต่อมา ก็ถูกวงฆ่าตาย เกมจบลง

เผยแพร่านอิงเล็กน้อย เขาเพิ่งเคยดูมุกกล้องที่น่าตื่นเต้นขนาดนี้เป็นครั้งแรก

กระทั่งกลับมาหน้าล๊อบบี้แล้ว สายตาของเผยแพร่านก็ยังคงค้างอยู่ที่ตัวละครของเหียนจุ่นด้วยซ้ำ

"โอเค เลิกเล่นแล้ว เล่นนานจนชักจะเวียนหัว" หลัวชิงชานบิดขี้เกียจ "ที่รัก ปะ วิดีโอคอลล์กัน"

ฉบับล้นตัวละครของเหียนจุ่นก็หายวับ...เขาออกจากทีมไปแล้ว

ทันทีที่เผยแพร่านกดปิดเกม หลัวชิงชานก็โทรแบบวิดีโอเข้ามาที่ทันที

* คิลล์ฟีด ระบบที่แจ้งการคิลล์และการน็อกดาวผู้เล่นในเกมโดยอัตโนมัติ โดยจะระบุไอต์ผู้โจมตี อวูรที่ใช้ และไอต์ผู้ถูกโจมตี

หลัวซิงซานเป็นคนหล่อแบบเพลย์บอย สมัยมัธยมก็ไม่ใช่นักเรียนดีเด่นอะไร สู้บุญหรือตี๋มเหล้าไม่ขาดตกสักอย่าง ทั้งยังเคยต่อยตีเพื่อเผยแพร่หนังด้วยเรื่องเส็งเคร็งๆ ก็นับว่าทำมาเกือบหมดทุกอย่างแล้ว

หลังจากคบกับเผยแพร่หนังถึงได้รู้จักประพัตติตัวดีๆ บ้าง เขาเรียนอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกับเผยแพร่หนังได้ ตอนนี้อพ้อไม่มีความตึงเครียดนั้นแล้วก็ดูจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมทีเดียว

"ที่รัก" หลัวซิงซานยื่นริมระเป่ียง "จะกลับมอเมื่อไหร่หะอ จั้นจะไปรับนายเอง"

เผยแพร่หนังเอ่ย "รถเที่ยวเย็นพรงนี้"

"เย็นหะอ" หลัวซิงซานขมวดคิ้ว

"มีอะไรหรือเปล่า"

"เปล่า..." หลัวซิงซานละล้าละลังอยู่ครึ่งค่อนวัน "แค่ตอนแรกนัดกับชูเนี่ยนว่าจะไปเล่นบาสกันพรงนี้เย็น"

เผยแพร่หนังวางโทรศัพท์ไว้ตำแหน่งที่ไม่ค่อยดีนัก เมื่อได้ฟังคำพูดเขาก็เหลือบมองไปที่หน้าจอ

"นายไม่ต้องมารับฉันหะอ ไม่ได้มีสัมภาระอะไรสักหน่อย"

"ไม่ได้หะอ เดี่ยวจั้นจะเลื่อนนัดเล่นบาสออกไป"

"ไม่ต้อง" เผยหนังกล่าว "นายไปเถอะ พรงนี้ถึงแล้วจั้นค่อยไปหา"

เมื่อวางสายแล้ว เผยหนังหยัดกายลุกขึ้นไปอาบน้ำ หลังจากออกมา ก็ล้มนอนบนเตียง โถหน้าฟีดโมเมนต์* ไปเรื่อยเปื่อย

'หลัวซิงซาน สภาพความยากจนของหนุ่มมหา'ลัยยุคนี้ [รูปภาพ]'

ในรูปคือมือเย็นของหลัวซิงซาน ได้แก่วัวเปล่าหนึ่งกล่อง เนื้อสัตว์สองกล่อง ข้างๆ มีผักกวาดตุ้งอีกหนึ่งชุด

* โมเมนต์ (Moment) คือฟีเจอร์หนึ่งของวีแชต เป็นพื้นที่สำหรับแชร์ข้อความหรือรูปภาพลงบนไทม์ไลน์ และยังสามารถคอมเมนต์ใส่โพสต์ผู้ใช้ที่เป็นเพื่อนกันได้

เขาเพิ่งโพสต์ได้ไม่นาน ได้โพสต์ลั่วนเป็นคอมเมนต์จากคนคนเดียว

sn มีผักมีเนื้อ ยากจนตรงไหน [โกรธสุด]

sn หมายความว่าฉันคือผู้ช่วยเหลือผู้ยากไร้หรือ [หัวเราะน้ำตาเส็ด]

เผยแพร่จนคล้ายจะรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง เขารีเฟรชหน้าฟีดโมเมนต์
อีกรอบ แล้วก็เห็นโพสต์ใหม่ปรากฏขึ้นอย่างที่ดี

'sn ในจอนั่งบ่น นอกจอนั่งฟิน [อีโมจิ] [รูปภาพ]'

รูปที่โพสต์คือรูปหิ้วชิงชานกำลังก้มหน้ากินข้าว

เผยแพร่มาด้วยสีหน้าเฉยชาหลายวินาที ก่อนจะกดเข้าไปหน้าข้อมูล
ของ 'sn' แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น 'ซูเนี่ยน' ให้ถูกต้องตามชื่อจริง

ตอนที่เผยแพร่มาถึงมหาวิทยาลัยท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว เขาโทรหา
หิ้วชิงชานซึ่งอยู่ริมสนามบาสที่มีเงาคนบางเบา เมื่ออีกฝ่ายกดรับก็ยังคง
หอบหายใจ

"ที่รัก...มาถึงแล้วหรือ"

เผยแพร่มาอืรับคำ "ไม่เห็นนายเลย"

"เมื่อที่ซูเนี่ยนขาพลิกตอนเล่นบาสอะ ฉันพาเขามาห้องพยาบาลของมอ
กำลังทายาอยู่" หิ้วชิงชานกล่าว "ไม่นั่นขึ้นไปรอฉันที่หอก่อนมัย ห้องข้างๆ
กำลังยืมคอมฯ ฉันใช้พอดี ประตุเปิดทิ้งไว้อยู่"

ครั้นเผยแพร่มาถึงก็พบว่าประตุห้องพักแถมไว้เล็กน้อย ไม่ได้ปิดสนิท
อยู่จริง ๆ

ด้วยความที่หิ้วชิงชานบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว เผยแพร่นจึงไม่ได้เคาะประตุ
แล้วตรงดิ่งเข้าห้องไปเลย

ประตุพลาสติกโครงเหล็กของห้องน้ำถูกผลักเปิดในเวลาเดียวกัน ไร้อน

แข่งกันพวยพุ่ง จากนั้นคนคนหนึ่งก็ก้าวออกมา

เหยียนจุ่นเพียงพินผ้าขนหนูปิดท่อนล่างไว้หลวมๆ รูปร่างของเขาโดดเด่น
เส้นกล้ามเนื้อหน้าท้องดูสมูท แข็งแรง และยังคงมีหยาดน้ำเกาะตามผิว เมื่อ
ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหว เขาก็หันหน้ามาทันที

ทั้งคู่สบตากันและตะลึงกันไปสองวินาที

เผยهرانรีบหลุดตาหนึ่ทันที "ขอโทษที่...ฉันเห็นว่าประตูไม่ได้ปิดก็เลย
เข้ามาเลย"

ความตะลึงและงงันของเหยียนจุ่นหายวับไปในพริบตา เขาพยักหน้า
เดินไปที่หัวเตียงตัวเองด้วยความเป็นธรรมชาติอย่างยิ่งยวด หยิบเสื้อยืดขึ้นมา
สวมบนตัว

สวมเสื้อผ้าเสร็จ เหยียนจุ่นก็หันมามองเขาอีกรอบ "ยืนอยู่ตรงนั้นทำไม
เข้ามาก่อนสิ"

เผยهرانถูกไอน้ำรมจนเริ่มร้อนนิดๆ

ตอนนี้ในอากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นของเหยียนจุ่น เป็นกลิ่นครีมอาบน้ำ
ซึ่งมีกลิ่นโคโลญของผู้ชายที่ได้กลิ่นอยู่บ่อยๆ ติดมาด้วยเล็กน้อย

ทันใดนั้นเผยهرانก็ถึงกับเกิดภาพลวงตาขึ้นมาว่าคนที่ตัวเองมาหอรอบนี้
ไม่ใช่หลัวซิงซาน แต่เป็นเหยียนจุ่น

บทที่ 03

หลัวชิงซานออกจากหอไปโดยไม่ได้ปิดคอมพิวเตอร์ เมื่อเผยแพร่บน
นังหงษ์หน้าคอมฯ จึงถือโอกาสกวาดมองทีหนึ่ง แถบทาสก์บาร์ยังคงมีเกมพีบีจี
เปิดค้างไว้

หลัวชิงซานมีนิสัยเสียอย่างการซื้อหิ้งซีดีแบบนั้นตลอด ชนิดที่ว่าตอน
ม.ปลาย ที่ทั้งคู่อยู่หอเดียวกัน การออกจากห้องทั้งที่ไม่ได้ปิดไฟได้กลายเป็น
เรื่องปกติไปแล้ว เผยหวานเลื่อนเคอร์เซอร์กดเข้าหน้าเกม คิดจะปิดคอมฯ
ให้เขา

เมื่อเปิดหน้าต่างของเกมขึ้นมา เขาถึงพบว่าในล๊อบบีจับคู่ตอนนี้ไม่ได้
มีแค่หลัวชิงซานคนเดียว

ซูเนี่ยนเล่นตัวละครหญิง ทั้งคู่สวมชุดโจ๊กเกอร์ที่เพิ่งออกมาใหม่ กำลัง
ยืนนิ่งเงียบอยู่ในเกม

"ดื่มน้ำสักหน่อยมั้ย"

เผยหวานปล่อยเมาส์ทันที สะดุ้งอยู่เสี้ยววินาทีก่อนหันหน้ากลับไปมอง
เหยียนจุนหันหลังให้เขา กำลังเปิดโปรแกรมเกมบุสเตอร์* "ปากนาย
แห้งมาก"

เผยหวานเม้มแล้วเลียปาก ตอนขึ้นรถเข็นซื้อน้ำไว้ ตอนนั้นเขาปาก
แห้งนิดหน่อยจริงๆ

* โปรแกรมเกมบุสเตอร์ คือโปรแกรมสำหรับเพิ่มประสิทธิภาพและเสถียรภาพของเกม

เขาเหลือบมองแก้วของหลัวชิงชาน ถึงเขาจะคบกับหลัวชิงชานมาหลายปีแล้ว แต่เขาก็ยังไม่ชอบใช้แก้วน้ำที่คนอื่นเคยใช้ไปแล้วอยู่ดี "ไม่ต้องหรอก..."

"ฉันมีแก้วกระดาด" เขียนจุ่นพูดขึ้น "แบบใช้แล้วทิ้ง"

ครั้งนาที่ต่อมา เผยหรานกุมแก้วกระดาดนั่งอยู่ข้างเขียนจุ่น

"นั่งเฉยๆ แล้วเบื่อนิดหน่อย ขอคุณายเล่นเกมได้มั๊ย"

เขียนจุ่นกล่าว "ตามสบาย"

เวลาเขียนจุ่นเล่นเกมก็เหมือนกับเวลาปกติทั่วไปของเขา หน้านั่งสนิทไม่พูดไม่จา เล่นมาหลายตาแล้วเผยหรานก็ไม่เคยเห็นเขาเปิดไม้คี่ในเกมเลยสักครั้ง เห็นแต่ไอคอนไม้คี่ของเพื่อนร่วมทีมกะพริบอยู่ตลอด

เมื่อเห็นเขียนจุ่นยังผู้เล่นตายระหว่างที่เขากระโดดอยู่กลางอากาศ เผยหรานก็อดพูดขึ้นมาไม่ได้ "นายเก่งจริงๆ"

เขียนจุ่นชะงัก มองเขาอย่างไม่แน่ใจ จังหวะนั้นมีศัตรูอยู่ตรงมุมกำแพงพอดี เผยหรานจึงรีบคว้าเสื้อของเขาเป็นการเตือน "ทางขวามีคน!"

เขียนจุ่นหันกลับไปมองหน้าจออีกครั้ง เขากลายเป็นกล่องไปแล้ว

เผยหรานมุ่นคิ้ว ปล่อยมือออก "ฉันมารบกวนนายหรือเปล่า"

"เปล่า" เขียนจุ่นถอดหูฟังพลงกตออกไปหน้าลิบบี้ "ฉันฟังเสียงเดินผิดเลยกะตำแหน่งผิดไปด้วย"

เมื่อเขียนจุ่นถอดหูฟังออกก็ทำให้เผยหรานได้ยินเสียงเพลงแบ็กกราวนด์ของเกมด้วย

เห็นเขากดเริ่มเกมใหม่อีกครั้ง เผยหรานเลยถามว่า "ไม่ใช่หูฟังจะได้ยินเสียงเดินหรือ"

"ได้ยิน ตานี้เกมบ่อปลา*" เขียนจุ่นกล่าว "ใส่แล้วฟังนายพูดไม่ถนัด"

เผยหรานชะงัก "ฟังไม่ชัดก็ไม่ใช่ไร"

เขียนจุ่นเงิบไปสองวินาที "เมื่อไหร่นายพูดกับฉันว่าจะไรนะ"

* เกมบ่อปลา เป็นสแลงจีน เปรียบผู้เล่นมือใหม่หรือผู้เล่นที่ยังแรงกล้าเล่นไม่เก่งเป็นปลา โดยที่เกมบ่อปลาเป็นการอุปมาถึงเกมที่มีแต่ผู้เล่นประเภทนี้อยู่เป็นส่วนใหญ่

"ไม่มีอะไรหรอก แค่ออกว่านายเล่นเก่งมาก" เผยหรานกล่าว "ที่เล่นด้วยกัน ก่อนหน้านี้ก็เหมือนกัน...นายไปเป็นโปรเพลเยอร์ได้เลย"

เผยหรานพูดเสียงจริงจังมาก เขาเคยคู่แข่งพับจีระดับประเทศเป็นเพื่อน หัวขิงซานสองครั้ง เขาคิดว่าการเล่นของมือโปรหลายคนยังไม่สวยคมเท่าเหยียนจุ่นเลยด้วยซ้ำ

เหยียนจุ่นผินหน้าเหลือบมองเขาไม่ถึงสองวินาทีก็ตึงสายตากลับพร้อมยกมูมปาก

"คุณสมบัติยังไม่ถึง เป็นโปรเพลเยอร์ไม่ได้หรอก" เหยียนจุ่นกล่าวว่า ครึ่งจริงครึ่งเท็จ "แค่พอจะระเบิดบ่อปลาได้เท่านั้นแหละ"

เผยหรานพยักหน้า "ระเบิดฉันไง"

"นายไม่ได้เป็นพวกปลาเล็กน้อย" เหยียนจุ่นพูดน้ำเสียงจริงจัง "นายแค่อยังไม่ชำนาญเพราะยังเล่นไม่เยอะพอ ที่จริงนายก็เล่น LoL* เก่งไม่ใช่หรอก"

เผยหรานแปลกใจเล็กน้อย "อืม...นายรู้ได้ไง"

เหยียนจุ่นเงียบไปครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "เคยเห็นนายเล่นกับหัวขิงซาน"

ในช่วงสุดท้ายของการสะสมเมืองปิดกั้นตัวเอง** ในทีมมีพี่สาวคนหนึ่งถูกยิง เหยียนจุ่นยังคงทำเหมือนอย่างเคย นั่นคือจัดการศัตรูเรียบวุธโดยไม่พูดไม่จาสักคำเดียว หันไปดึงเพื่อนร่วมทีมข้างๆ ขึ้นมา แล้วทิ้งชุดปฐมพยาบาลและยาแก้ปวดไว้ให้ด้วย

"ขอบคุณค่ะพี่ชาย" หญิงสาวเอ่ยขอบคุณเขา "ตาน้ำมาเล่นด้วยกันเถอะนะ เดี่ยวคืนยาให้สามอันเลย~"

เผยหรานนั่งรอครึ่งค่อนวันก็อดไม่ไหว ต้องจิ้มแขนเสื้อเขาแล้วเอ่ยเตือน "ดูเหมือนเพื่อนในทีมกำลังคุยกับนายอยู่นะ"

"รู้แล้ว แต่ฉันไม่อยากจะเล่นทีมเดียวกับพวกเธออีก" เหยียนจุ่นกล่าว

* LoL เป็นตัวย่อของเกม League of Legends ซึ่งเป็นเกมออนไลน์ประเภท MOBA โดยรูปแบบเกมจะแบ่งออกเป็นสองทีม แต่ละทีมมีฮีโร่ห้าตัว ต่อสู้กันเพื่อทำลายป้อมของฝ่ายตรงข้าม

** เมื่อปิดกั้นตัวเอง หรือ Bootcamp เป็นจุดกระโดดร่มยอดนิยมในแผนที่ SANHOK เนื่องจากบริเวณนี้สามารถเดินทะลุระหว่างตึก ทั้งยังมีตึกเล็กตึกใหญ่ ทำให้ผู้เล่นสามารถหามุมยิงหรือเดินหลบได้ และเป็นจุดที่สามารถหาอุปกรณ์ต่างๆ ได้ง่ายอีกด้วย

ทว่าบรรดาเพื่อนร่วมทีมทั้งหลายคล้ายจะไม่ยอมแพ้ เผยหรานคิดว่าพวกเธอน่าจะคุยกันส่วนตัวนอกเกมด้วย เพราะเปิดไมค์ที่ไรก็เป็นการคุยกับเหยียนจุ่นทั้งนั้น

"เล่นด้วยกันเถอะ เบอร์รี่ร้องจะเอาวีแซดของเธอตลอดเลย" คนคนหนึ่งเอ่ยน้ำเสียงหยอกเย้า

ไม่นานเสียงจากฝั่งนั้นก็ดังขึ้นมาหนึ่งประโยค "ยัยบ้า! อย่าเอาออกไปพูดสิ..."

เหยียนจุ่นกล่าวขึ้นว่า "เปลี่ยนเพศสิ แล้วฉันจะลองคิดดู"

ทางนั้นฟังไม่เข้าใจนัก "อะ?"

เหยียนจุ่นรีโหลดกระสุนพลางเอ่ย "ฉันชอบผู้ชาย"

เผยหราน "..."

กระทั่งคำว่า 'Winner Winner Chicken Dinner' ดังขึ้นมา เผยหรานก็ยังดังสติกลับมาไม่ได้

นี่เหยียนจุ่นเปิดตัวต่อหน้าเขาโดยไม่ให้เขาได้ทันตั้งตัวอย่างนี้เลยเหรอ เสียงเปิดประตูดังขึ้นขัดความคิดของเผยหราน

หลัวชิงซานผลึกประตูเข้ามา เขาสวมหมวกแก๊ป ปีกหมวกบดบังสายตาเล็กน้อย เขาปิดประตูแล้วหันกลับมา เมื่อสบสายตากับเผยหราน เป็นช่วงพริบตาที่สีหน้าของเขาเผยความตะลึงงัน

เผยหรานไม่ทันได้เห็น เขาก็เก็บสีหน้านั้นกลับไปเรียบร้อยแล้ว

"ที่รัก" หลัวชิงซานถอดหมวกออก "รอเบือหรือเปล่า"

เผยหรานลุกขึ้น "ไม่เลย ฉันดูเหยียนจุ่นเล่นเกมอยู่"

หลัวชิงซานกวาดสายตามองรูมเมตของตัวเอง ขณะที่เหยียนจุ่นกดเริ่มเกมใหม่อีกครั้งโดยไม่ได้ส่งสายตาใดๆ มาให้เขา

แต่เหยียนจุ่นก็นิสัยแบบนี้อยู่แล้ว หลัวชิงซานจึงไม่ถือสา เขาเอื้อมแขนโอบรอบเอวเผยหราน โนมหน้าลงหมายจะจูบแต่กลับถูกเผยหรานใช้ฝ่ามือดันกลับไป

"บนตัวนายมีแต่เหงื่อ" เผยหรานกล่าวจบก็ถอยออกไปหนึ่งก้าว "นายไป

อาบน้ำก่อนแล้วเราไปกินข้าวกันมัย"

หลัวซิงซานอยู่ปากเบาๆ "ก็ได้ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ รอก่อนนะ"

ระหว่างที่หลัวซิงซานอาบน้ำ ไทโรศัพท์มือถือที่ซาร์จแบตฯ อยู่พลันดังขึ้น
เผยهرانกัมหน้าลงทันใด

[คุณได้รับข้อความใหม่]

หลัวซิงซานตั้งค่าไทโรศัพท์ให้ไม่สามารถเห็นพรีวิวข้อความได้

ไม่กี่วันก่อนจะกลับบ้าน เขาเคยเอาไทโรศัพท์ของหลัวซิงซานมาเล่นเกมเตตริส* และเขาจำได้ว่าตอนนั้นหลัวซิงซานยังไม่ได้ตั้งค่าแบบนี้

เมื่ออาบน้ำเสร็จหลัวซิงซานก็สวมหมวกอีกครั้ง "ไปกันเถอะที่รัก"

ขณะเผยهرانปิดประตูก็อดเหลือบมองคนที่กำลังเล่นเกมอยู่ไม่ได้

เหยียนจุ่นกลับไปใส่หูฟังอีกครั้ง

เผยهرانเตี้ยอ้าปากเตี้ยหุบปาก ในวินาทีที่เขากำลังละล้าละลังอยู่นั้น
ก็ถูกหลัวซิงซานกุมข้อมือหมับ

"เหม่ออะไรอยู่ ไปกัน เดี๋ยวไม่มีที่นั่ง"

ประตูห้องพักปิดลง ตัวละครที่กำลังวิ่งสุดกำลังอยู่ในเกมก็หยุดวิ่ง
เหยียนจุ่นผินหน้ามองทางที่ทั้งคู่จากไปด้วยสายตาลุ่มลึก

กว่าหลัวซิงซานจะกลับมาถึงหอก็ตึกมากแล้ว

ตอนที่กลับมาขึ้นเหยียนจุ่นยังคงเล่นเกมอยู่เหมือนเดิม ศัตรูถูกเขากวาดยิงตายระนาวอย่างโหดเหี้ยมสุดๆ

หลัวซิงซานกำลังคุยไทโรศัพท์กับใครบางคน "ฉันเพิ่งถึงหอ...มือเย็น?
กินร้านที่เพิ่งเปิดใหม่ข้างมอ ไม่อร่อย จิตสนิท วันหลังจะไม่ไปแล้ว...ฉัน
ไม่ได้เป็นคนออกเกม เผยهرانน่าจะเห็นว่าฉันเปิดคอมฯ ทิ้งไว้เลยช่วยปิดให้"

หลังวางสาย หลัวซิงซานก็ป็นขึ้นเตียงห่มผ้าคลุมโปง ในหัวมีแต่เรื่อง

* เกมเตตริส (Tetris) คือเกมพัชเชิลที่ต้องจัดเรียงบล็อกที่หล่นลงมาให้ซ้อนกันเป็นแถว

ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเย็น

เย็นวันนี้ชูเนี่ยนสารภาพรักกับเขา

ชูเนี่ยนกับเผยแพร่านบุคลิกต่างกันอย่างชัดเจน ตอนที่ชูเนี่ยนสารภาพรักดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตาคลอหน่วยจวนเจียนจะร้องให้ออกมาอยู่รวมร้อ แม้แต่ปากก็ยังแดงจัด

"นึกว่าคืนนี้นายจะไม่กลับ"

ไม่คิดเลยว่าเหยียนจุ่นจะคุยกับเขาก่อน หลัวชิงซานอึ้งไป จากนั้นจึงเลิกผ้าห่มออก "จะเป็นไปได้ไงละ อยู่วิทยาเขตตึกต๋อยแบบนี้ โรงแรมรอบๆ เผยหรานาก็คิดว่าสกปรกหมด ไม่เคยยอมนอนโรงแรมเลย"

เหยียนจุ่นเพียงเดินไปอ่างล้างหน้าริมระเบียง ไม่เอ่ยอะไรอีก

แต่สมองของหลัวชิงซานในตอนนี้จะเหวี่ยงวุ่นวายไปหมดจึงอยากหาคนคุยด้วย ดังนั้นหลังจากที่เหยียนจุ่นปิดไฟขึ้นเตียงนอนแล้ว ในที่สุดเขาก็อดไม่ได้ต้องพลิกตัวหันมาคุย

"เหยียนจุ่น วันนี้เผยแพร่านคุยอะไรกับนายเธอ"

"ไม่ได้คุยอะไร"

"นายไม่ได้พูดอะไรถึงฉันเสียๆ หายๆ ใช่มั้ย"

"เสียๆ หายๆ อะไร"

"อ่า ก็อย่างไม่ชักธงเท้าอะไรทำนองนี้..." หลัวชิงซานเอาแขนหนุนท้ายทอย "จี้ ผู้ชายก็มีปัญหาแบบนี้เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือไง ประเด็นคือเผยแพร่านนั้นแหละรักสะอาดเกินไปหน่อย"

"ไม่ได้พูด"

หลัวชิงซานถามเยอะมาก ไม่นึกว่าเหยียนจุ่นจะตอบทุกคำถาม แม้ว่า จะตอบสั้นมากก็ตาม

"จึ้นนายว่าเผยแพร่านกับชูเนี่ยนคนไหนดีกว่ากัน"

เมื่อพูดจบประโยคทั้งห้องก็ตกสู่ความเงียบงัน

หลัวชิงซานเพิ่งมารู้ตัวทีหลังว่าตัวเองหลุดปากออกไปแล้ว จึงรีบเอ่ยว่า "ฉันแค่ถามไปจึ้น..."

"เผยหวาน"

"ฮะ?"

เหยียนจุ่นหลับตาลงในความมืด พุดย่า "เผยหวาน"

ความร้อใจและความรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูกพัวพันยุ่งเหยิงอยู่ในใจ หลัวชิงซาน ในสายตาของเขาตัวตนของเหยียนจุ่นก็แตกต่างจากท่อนไม้ พุดไม่เก่ง ไม่ชอบพุดคุยและยิ่งไม่มีทางไปปากสว่างข้างนอกด้วย

ดังนั้นหลัวชิงซานจึงขาดความยิ่งคิดไปมากเวลาพุดกับเขา

"ใช้มั้ยละ เผยหวานเป็นผู้ชายหน้าตาดีที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมาทั้งชีวิตแล้ว" หลัวชิงซานเอ่ยเพิ่มว่า "นายไม่เคยเจอเขาตอน ม.ปลาย ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว หน้าตาดี มือก็สวย ขนาดล้าคอยังดูดีเลย นายเห็นชาคูนั่นของเขามั้ย ทั้งยาว ทั้งเรียว ตอนเด็กเขาเคยเรียนเต้นด้วย หุ่นก็เลยสวยสุดๆ"

"อืม"

หลัวชิงซานจกดออยู่ในโลกของตัวเอง ไม่ได้ตระหนักรู้เลยว่าเหยียนจุ่นส่งเสียงตอบรับเขาด้วยน้ำเสียงเหินด้วย

"แล้วก็สะอาดมาก สะอาดสะอาดอันไปทั้งตัว...เพราะงั้นตอนฉันรู้ว่าเขาชอบผู้ชาย ฉันก็เข้าไปจีบเขาเลยแบบไม่คิดอะไรทั้งนั้น"

เผยหวานจิบยากรมาก เป็นคนแบบที่จะหลอกล่ออย่างไงก็ไม่เล่นด้วยเลย สุดท้ายหลัวชิงซานไปต่อยตีกับคนที่ปากสว่างประกาศไปทั่วว่าเผยหวานชอบผู้ชาย ทำชะตาชีวิตตัวเองหล่นหายไปแล้วครึ่งหนึ่งกว่าจะจีบเผยหวานติด

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ดังแหลมขึ้นแทรกคำพุดของหลัวชิงซาน

เมื่อหลัวชิงซานตั้งสติกลับมาได้ก็กดรับสาย "ฮัลโล่ ชูเนี่ยน?"

ตอนนี้ทั้งสมองเขายังคงมีแต่เรื่องเผยหวาน น้ำเสียงในตอนแรกจึงเย็นชาอยู่มาก "ฉันกำลังจะนอน ช่างเถอะ...หา? เจ็บเท้าอีกแล้ว?"

คุยกันครู่ใหญ่ หลัวชิงซานก็เลิกผ้าห่มลุกขึ้น "ฉันจะไปดูที่ห้องนายเปิดประตูรอไว้"

ในตอนนั้นหลัวชิงซานเปิดประตูห้องก็ได้ยินเสียงเรียบเฉยเย็นชาของคนด้านหลังดังขึ้นมาหนึ่งประโยค "ตึกคีน่านนี้จะไปดูแลเท้าให้เพื่อนเธอ"

หลัวชิงซานหัวเราะ "เหอะ อย่ามาแหย่ฉันเลย ฉันแค่ไปดูห้องชั้นบน
แถมประตูไว้ให้ฉันด้วย"

หลังหลัวชิงซานออกไป เหียนจุ่นลุกขึ้นจากเตียงก่อนจะคว้าหนูหริ
แล้วเดินไปที่ระเบียง

ในความมืด เหียนจุ่นพ่นควันบุหรี่ออกมา ควันกลายเป็นผ้าโปร่งสีขาว
บดบังพระจันทร์ ทำให้มันดูเลือนรางและห่างไกลยิ่งกว่าเคย

เนิ่นนานกว่าเหียนจุ่นจะขยับไฟบุหรี่

เขาหลับตาลง ซุกซ่อนความเศร้าระคนหงุดหงิดและความไม่ยอมที่
ทะลักล้นอยู่ในใจ

"แม่งเอ๊ย..."

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3IINQoz>